

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 4C/337/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7814209602
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Trubanová, PhD., JUDr. Viera Petriková, Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2022:7814209602.35

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Viery Petrikovej a Mgr. Renáty Gavalcovej, v spore žalobkyne A. Š., O.Ú. B. Y., G. XX, zast. JUDr. Máriou Ďurajovou, advokátkou, so sídlom v Rožňave, Nám 1. mája 11, proti žalovanému O.M.D.KOVO, spol. s r. o. Rožňava, so sídlom v Brzotíne, Krátka 569, IČO: 17 080 941, zast. PUCHALLA, SLÁVIK & partners s. r. o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova 24, o zaplatenie 13.001,80 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 4C/337/2014, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 15. januára 2020 sp. zn. 9Co/102/2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie z a m i e t a .

II. Žalobkyňa má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Rožňava (ďalej aj ako "súd prvej inštancie" alebo "okresný súd") rozsudkom zo 14. decembra 2018 č. k. 4C/337/2014-730 uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni 13.001,80 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyni priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 100 %. Vykonaným dokazovaním mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalobkyňa je výlučnou vlastníčkou nehnuteľností, vedených na LV č. XXXX, parcely reg. "C" č. 1373/2 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 303 m², parc. č. 1374/2 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 1756 m², parc. č. 1377 - zastavaná plocha a nádvorie o výmere 198 m² a budovy súp. č. 567, nachádzajúcich sa na parc. č. 1377, v k. ú. Obce O.. Vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam bolo žalobkyni priznané rozhodnutím Okresného úradu v Rožňave, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva, č. s. 2003/00025, ev. č. 2003/006657 zo 04. februára 2003 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 11. marca 2004, č. k. 3Sp 6/03-38, v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1Sž-o-KS 144/2004 z 23. júna 2005. Vlastníctvo bolo žalobkyni priznané ako oprávnenej osobe v zmysle zák. č. 229/1991 Zb., pričom na strane povinných osôb vystupoval žalovaný spoločne s Okresným priemyselným podnikom, štátnym podnikom v likvidácii Rožňava, zast. likvidátorom Jánom Ďuránom (...). Rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo 04. februára 2009 č. k. 6C/92/2008-67 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 26. mája 2009 č. k. 6Co/127/2009-93 bola žalovanému právoplatne súdom uložená povinnosť vypratať predmetné nehnuteľnosti vo vzťahu k žalobkyni v lehote 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Nakoľko žalovaný súdom uloženú povinnosť o vypratanie predmetných nehnuteľností vo vzťahu k žalobkyni nesplnil, žalobkyňa podala dňa 13. augusta 2009 návrh na vykonanie exekúcie u súdneho exekútora. Okresný súd Rožňava v konaní pod sp. zn. 4Er/461/2009 udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie č. 5808 022337 dňa 20. augusta 2009 na vymoženie povinnosti uloženej povinnému (žalovanému) vypratať nehnuteľnosti. V priebehu exekučného konania bola zo strany povinného snaha vypratať predmetné nehnuteľnosti už

08. novembra 2010, kedy sa zaviazal tieto vypratáť na vlastné náklady do 30. novembra 2010, čo sa však nestalo. K odovzdaniu celej nehnuteľnosti, ktorá sa stala predmetom exekúcie došlo až 28. februára 2014, a to v zmysle exekučného titulu, keď súdnym exekútorom bolo zistené, že všetky parcely sú prázdne a objekt bol v celosti spolu s pozemkami odovzdaný oprávnenej dňa 04. apríla 2014. Zo znaleckého posudku znalkyne Ing. Márie Gyöngyösovej č. 140/2014 z 05. júla 2014 (vyhotoveného pre účely uplatnenia si nároku na náhradu škody vzniknutej znehodnotením nehnuteľnosti) v spojení s jeho doplnením č. 1 č. 124/2017 z 26. júna 2017, vyplynulo znehodnotenie nehnuteľnosti vo výške 13.001,80 eur. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie aj kontrolným znaleckým posudkom Ing. Ondreja Kvetka č. 119/2018 z 27. júna 2018, v ktorom znalec konštatoval, že technický stav budovy sa v období od 10. apríla 2010 do 04. apríla 2014 zmenil negatívne vo vecnom a finančnom rozsahu uvedenom v znaleckom posudku Ing. Márie Gyöngyösovej č. 140/2014. Po vykonanom dokazovaní a právnom posúdení veci v zmysle § 5, § 14 zák. č. 229/1991 Zb., § 420 Občianskeho zákonníka (ďalej aj "OZ") súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ žalobkyňa uplatňuje titulom náhrady škody voči žalovanému zaplataenie 13.001,80 eur, jej žaloba je opodstatnená. K námietke žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie v zmysle § 5 zák. č. 229/1991 Zb. súd prvej inštancie uviedol, že táto je nedôvodná, nakoľko toto postavenie mu prináleží na základe rozhodnutia Najvyššieho súdu SR z 23. júna 2005, sp. zn. 1Sž-o-KS 144/2004, ktorým bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 11. marca 2004 sp. zn. 3Sp 6/03, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie bývalého Okresného úradu v Rožňave, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo 04. februára 2003 č. s. 2003/00025, ev. č. 2003/006657. Na ďalšiu žalovaným vznesenú námietku premlčania súd prvej inštancie zdôraznil, že k riadnemu vydaniu nehnuteľností žalovaným došlo až cestou súdneho exekútora 28. februára 2014, pričom nehnuteľnosti boli exekútorom odovzdané žalobkyni 04. apríla 2014. Pokiaľ žalobkyňa žalobou uplatnila nárok na náhradu škody voči žalovanému dňa 06. októbra 2014, urobila tak v priebehu plynutia premlčacej doby. Súd prvej inštancie mal za nedôvodnú aj námietku žalovaného, že žalobkyňa si mohla predmetnú nehnuteľnosť uzamknúť už v roku 2009, aby ju "ochránila a zabezpečila" pred bezdomovcami a poškodením, pretože z obsahu exekučného spisu, ale aj z výsluchu súdneho exekútora vyplynulo, že k vyprataniu predmetných nehnuteľností a ich následnému odovzdaniu súdnemu exekútorovi zo strany povinného došlo až v roku 2014. Pri svojom závere o dôvodnosti žaloby súd prvej inštancie vychádzal z toho, že žalovaný ako osoba povinná na vydanie nehnuteľnosti žalobkyni ako oprávnenej v zmysle zák. č. 229/1991 Zb. túto svoju povinnosť nespĺnil, a to ani napriek tomu, že na vypratanie predmetnej nehnuteľnosti bol zaviazaný rozsudkom súdu. Žalovaný túto povinnosť vypratáť predmetné nehnuteľnosti, uloženú mu v roku 2003 súdnym rozhodnutím, splnil až v roku 2014 v rámci výkonu exekúcie, pričom počas celej doby bol jediným držiteľom predmetných nehnuteľností, o ktoré sa riadne nestaral. O trovách konania rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 CSP.

2. Krajský súd v Košiciach (ďalej aj ako "odvolací súd" alebo "krajský súd") na odvolanie žalovaného rozsudkom z 15. januára 2020 č. k. 9Co/102/2019-826 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v celom rozsahu. Odvolací súd po preskúmaní odvolania dospel k záveru, že namietané odvolacie dôvody nie sú naplnené. Konštatoval, že súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu pre náležité zistenie skutkového stavu, vykonané dôkazy vyhodnotil podľa § 191 CSP, z týchto dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, zo zisteného skutkového stavu vyvodil aj správny právny záver, nedopustil sa porušenia procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces strán sporu a tiež súdu nemožno vytknúť, že by nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Správne a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody rozsudku, s ktorými sa odvolací súd stotožnil a na tieto odkázal (§ 387 ods. 2 CSP). Odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie dáva odpovede na argumenty uvádzané žalovaným v odvolaní. Na doplnenie odôvodnenia a k odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd uviedol, že v danom prípade niet pochyb o tom, že žalobkyňa v danej veci uplatnila voči žalovanému nárok na náhradu škody v zmysle § 420 ods. 1 OZ, ktorý oprela o tvrdenie, že žalovaný nespĺnil svoju povinnosť vo vzťahu k žalobkyni odovzdať jej predmetné nehnuteľnosti potom, ako jej bolo vlastnícke právo k týmto nehnuteľnostiam priznané právoplatným rozhodnutím v reštitučnom konaní a potom, ako následne žalovaného požiadala o ich dobrovoľné vydanie, ktoré odmietol. Žalobkyňa bola nútená sa v konaní pred súdom domáhať vo vzťahu k žalovanému vypratania predmetných nehnuteľností, o čom súd právoplatne rozsudkom rozhodol a žalovanému uložil povinnosť predmetné nehnuteľnosti vo vzťahu k žalobkyni vypratáť. Žalovaný nespĺnil svoju povinnosť vypratáť predmetné nehnuteľnosti ani potom, ako bol právoplatným rozsudkom na vypratanie týchto nehnuteľností zaviazaný a urobil tak až v priebehu exekučného konania, ktoré vyvolala žalobkyňa ako oprávnená vo vzťahu k žalovanému ako povinnému.

Žalovaný tak nesplnil svoju povinnosť vydať žalobkyni predmetné nehnuteľnosti v priebehu rokov, a to od roku 2005 až do 04. apríla 2014, kedy v exekučnom konaní cestou exekútora boli tieto nehnuteľnosti žalobkyni vydané. Žalobkyni boli nehnuteľnosti vydané značne znehodnotené, čím žalobkyni vznikla škoda v rozsahu 13.001,80 eur, ktorej výšku žalobkyňa odvodila zo záverov znaleckého posudku Ing. Márie Gyöngyösovej č. 140/2014 z 05. júla 2014, ktorý pripojila k žalobe ako listinný dôkaz. Žalobkyňa tiež tvrdila, že žalovaný, ktorý mal vo faktickej moci predmetné nehnuteľnosti v priebehu rokov 2005 až 2014 tým, že tieto nezabezpečil pred vstupom tretích osôb spôsobil, že nehnuteľnosti boli žalobkyni vydané značne znehodnotené, pričom práve v dôsledku takéhoto konania žalovaného vznikla žalobkyni škoda, ktorej náhradu uplatnila v tomto konaní. V súvislosti s odvolacími námietkami žalovaného, že súd prvej inštancie nesprávne žalovaného považoval za povinnú osobu v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. je potrebné uviesť, že tieto námietky žalovaného možno považovať za opodstatnené, avšak opodstatnenosť námietok v tomto smere nemá vplyv na vecnú správnosť napadnutého rozsudku. Vychádzajúc zo znenia § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb. niet pochýb o tom, že žalovaný nie je povinnou osobou tak, ako má na mysli spomínaný zákon č. 229/1991 Zb., keďže ku dňu účinnosti tohto zákona (24. júna 1991) nebol osobou, ktorá by k tomuto dňu držala predmetné nehnuteľnosti, keďže takouto osobou bol Okresný priemyselný podnik Rožňava, štátny podnik v likvidácii. Tento záver nemení nič na tom, že žalobkyňa nárok na náhradu škody uplatnila voči žalovanému, ktorý sa stal držiteľom predmetných nehnuteľností v priebehu reštitučného konania potom, ako boli predmetné nehnuteľnosti vložené do majetku žalovaného Y. P., ktorý predmetné nehnuteľnosti vydražil na verejnej dražbe konanej dňa 31. augusta 1991. V danom prípade správne súd prvej inštancie dospel k záveru, že boli splnené všetky podmienky pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu vzniknutú žalobkyni podľa § 420 OZ. Výsledky dokazovania vykonané pred súdom prvej inštancie dávajú dostatočný skutkový základ pre záver, že žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú mu rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo 04. februára 2009 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 26. mája 2009 č. k. 6Co/127/2009-93, právoplatným dňa 10. júla 2009, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť vo vzťahu k žalobkyni vypratať nehnuteľnosti uvedené vo výroku rozsudku. Išlo o predmetné nehnuteľnosti - zastavané plochy a dvojpodlažnú budovu. Niet pochýb o tom, že žalovaný túto svoju povinnosť nesplnil, keďže predmetné nehnuteľnosti žalobkyni dobrovoľne neodovzdal. Stalo sa tak až v priebehu exekučného konania cestou exekútora dňa 04. apríla 2014, kedy tieto nehnuteľnosti boli odovzdané žalobkyni, o čom svedčí preberací protokol. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o tom, že predmetné nehnuteľnosti žalobkyni vydal už pred dňom 04. apríla 2014 nemožno považovať za preukázané. Splnenie povinnosti vydať nehnuteľnosti by žalovaný musel v konaní preukázať. Musel by predložiť taký dôkaz (napr. preberací protokol a iné), svedčiaci o tom, že žalobkyňa nehnuteľnosti prevzala a tým splnil svoju povinnosť uloženú súdom. Žiaden taký dôkaz však žalovaný v konaní nepredložil. Niet pochýb o tom, že medzi stranami sporu boli v minulosti snahy o to, aby kúpnu zmluvou boli predmetné nehnuteľnosti prevedené zo strany žalobkyne na žalovaného, o čom svedčia aj listinné dôkazy a vyjadrenia strán sporu obsiahnuté v spise vedenom pred Okresným súdom Rožňava pod sp. zn. 6C/92/2008. V tej súvislosti bola medzi stranami sporu vyhotovená aj kúpna zmluva, ktorá však nebola zavkladovaná a k prevodu vlastníckeho práva zo žalobkyne na žalovaného nedošlo, keďže žalobkyňa od tejto kúpnej zmluvy z 12. januára 2009 následne, a to ešte pred jej zavkladovaním, odstúpila. V konaní však nebolo preukázané, že by v súvislosti s touto zmluvou žalovaný odovzdal predmetné nehnuteľnosti žalobkyni. Nakoľko predmetné nehnuteľnosti až do dňa 04. apríla 2014 neboli žalobkyni zo strany žalovaného vydané, nezískala žalovaná ani faktickú moc nad týmito nehnuteľnosťami, a teda nemohla ich zabezpečiť pred prípadným poškodením zo strany tretích osôb. Akékoľvek úvahy žalobcu o spoluzavinení žalobkyne z týchto dôvodov nemôžu obstáť. Je zrejmé, že v období rokov 2003 - 2014 predmetné nehnuteľnosti boli vo faktickej moci žalovaného, ktorý nesie zodpovednosť za to, že v priebehu týchto rokov došlo k ich znehodnoteniu a tiež, že na strane žalobkyne vznikla škoda vo výške 13.001,80 eur. Pokiaľ ide o výšku škody, táto vyplynula z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie, ktorými sú znalecký posudok Ing. Márie Gyöngyösovej č. 140/2014 z 05. júla 2014 v spojení s doplnkom č. 1 k tomuto znaleckému posudku z 26. júna 2017 č. 127/2017, ale aj z výpovede znalkyne Ing. Márie Gyöngyösovej a tiež z kontrolného znaleckého posudku Ing. Ondreja Kvetka č. 119/2018 z 27. júna 2018, ktorý potvrdil správnosť výpočtu výšky škody stanovenej v znaleckom posudku č. 140/2014 Ing. Márie Gyöngyösovej, teda vo výške 13.001,80 eur. V danom prípade tak možno konštatovať, že boli naplnené všetky predpoklady pre uplatnenie nároku na náhradu škody žalobkyne voči žalovanému. Pokiaľ žalovaný vytýka súdu prvej inštancie, že neprihliadol ku kompenzačnej námietke, ním vznesenej na pojednávaní dňa 15. novembra 2018, ani tieto námietky nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, konkrétne obsahom zápisnice o pojednávaní z 15. novembra 2018 ale aj obsahom odporu voči platobného rozkazu zistil, že žalovaný síce v odpore voči platobnému

rozkazu uviedol, že má pohľadávku voči žalobkyni vo výške 2.903,71 eur, túto však bližšie nešpecifikoval a v tomto odpore ani kompenzačnú námietku nevzniesol. Prvýkrát bola kompenzačná námietka zo strany žalovaného vznesená (až) na pojednávaní dňa 15. novembra 2018 pred tým, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. V tej súvislosti však žalovaný nenavrhol vykonať žiadne dôkazy. Z toho vyplýva, že žalovaný síce vzniesol v konaní kompenzačnú námietku, túto však bližšie nešpecifikoval, neuviedol v súvislosti s ňou žiadne skutkové tvrdenia a ani žiadne konkrétne dôkazy. Na základe toho kompenzačnú námietku nemožno považovať za opodstatnenú, preto správne na túto námietku súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci, neprihliadol. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj "dovolateľ"), ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. K zmatečnosti vade podľa § 420 písm. f/ CSP dovolateľ uviedol, že krajský súd sa nevysporiadal s otázkou neexistencie predpokladov zodpovednosti za škodu, spoluzavinenie poškodeného (žalobcu), a to napriek tomu, že vykonaným dokazovaním v priebehu konania nebolo ani jedným dôkazom preukázané ani preukazované, akým skutkovým konaním, kedy a kto škodu spôsobil a už vôbec nie, že ju spôsobil žalobca, pričom explicitnými dôkazmi bolo súdmi oboch inštancií preukázané, že časť dotknutých nehnuteľností - práve budovu, na ktorej mala vzniknúť škoda, žalovaný pripravil na odovzdanie a nebola žalobcom (resp. exekútorom) bezdôvodne prevzatá len pre nevypratanie iných nehnuteľností ako budovy - pozemkov. Rovnako nemali súdy žiadnym relevantným dôkazom s istotou ustálenú výšku spôsobenej škody, ktorá skutočnosť znamená neunesenie dôkazného bremena žalobcom. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku zodpovednosť žalovaného za škodu na budove založil na jeho postavení ako povinnej osoby v zmysle § 5 Zákona o pôde, ktorou však žalovaný nikdy nebol. Povinnými osobami v zmysle Zákona o pôde sú totiž štát alebo právnické osoby, ktoré ku dňu účinnosti tohto zákona (teda ku dňu vyhlásenia pôvodného znenia, t. j. 24. júnu 1991) nehnuteľnosť držia. Z vykonaného dokazovania pritom nepochybne vyplynul pravý opak, a to že žalovaný ku dňu účinnosti Zákona o pôde predmetné nehnuteľnosti nedržal a povinnou osobou nikdy nebol. Odvolací súd sa síce podľa bodu 24. odôvodnenia svojho rozsudku s rozsudkom okresného súdu v súlade s § 387 ods. 2 CSP v celom rozsahu stotožnil a poukázal na jeho dôvody, na druhej strane však dal žalovanému v bode 33. odôvodnenia za pravdu v tom, že povinnou osobou nie je a v plnom rozsahu odmietol záver súdu prvej inštancie, na ktorom bol rozsudok okresného súdu od základov postavený - teda, že zodpovednosť žalovaného za škodu je daná z titulu jeho postavenia ako povinnej osoby podľa § 5 Zákona o pôde a údajného porušenia povinností v zmysle § 5 ods. 3 Zákona o pôde nakladať s vecami so starostlivosťou riadneho hospodára. Nesúladosť týchto záverov odvolací súd zavŕšil tým, že na doplnenie analyzoval splnenie predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu v zmysle ustanovenia § 420 ods. 1 OZ v kontexte porušenia inej právnej povinnosti. Závery súdov oboch inštancií sú v tomto smere preto arbitrárne a vzájomne zásadne rozporné. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie nevyplýva, v čom mal súd prvej inštancie za preukázané naplnenie predpokladov zodpovednosti žalovaného za škodu. Súd prvej inštancie nemajúc jasno ani v tom, akú právnu povinnosť vlastne žalovaný porušil len stroho v bode 19. odôvodnenia uzavrel, že žalovaný ako povinná osoba nehnuteľnosti vydal až v roku 2014 v rámci výkonu exekúcie a o nehnuteľnosti sa riadne nestaral, čím došlo na nehnuteľnostiach k vzniku škody. Skonštatoval to napriek tomu, že porušenie právnej povinnosti videl v povinnostiach žalovaného ako povinnej osoby, ktorou žalovaný nikdy nebol a nemal povinnosti povinnej osoby v zmysle § 5 Zákona o pôde a takéto porušenie z dokazovania nevyplýva. Naproti tomu odvolací súd vyslovil, že boli splnené všetky podmienky pre vznik zodpovednosti za škodu, pričom svoje závery založil na tom, že žalovaný nehnuteľnosti dobrovoľne nevydal napriek právoplatnému rozsudku. Súdy oboch inštancií vychádzajúc každý z iného protiprávneho úkonu ako prvého predpokladu zodpovednosti za škodu pritom: - ignorovali fakt, že žalobca v celom priebehu konania žiadnymi konkrétnymi skutočnosťami a dôkazmi nepreukázal a nešpecifikoval, akým skutkovým konaním, kedy a kto mal spôsobiť poškodenie, ako ani porušenie žiadnej povinnosti žalovaného, ani príčinnú súvislosť medzi nešpecifikovaným konaním žalovaného a vzniknutou škodou a už vôbec nie jeho zavinenie; - a súčasne ani nedali odpoveď na otázku, v čom videli príčinnú súvislosť medzi protiprávnym úkonom žalovaného (ktorý videl súd prvej inštancie v jednom porušení povinnosti, a odvolací súd zase v inom porušení povinnosti) a ako je skutkovo možné, že s ohľadom na uvedené považovali príčinnú súvislosť so vznikom škody znehodnotením budovy v oboch prípadoch za jednoznačne danú. Napokon, súdy oboch inštancií nemali preukázanú ani výšku údajnej škody. Rozsudok okresného aj krajského súdu založili svoje závery o výške škody výlučne na záveroch znaleckého posudku Ing. Kvetka č. 119/2018, ktorý mal podľa názoru odvolacieho súdu v bode 40. rozsudku krajského súdu dokonca potvrdiť správnosť výpočtu výšky škody stanovenej v

znaleckom posudku Ing. Gyöngyösovej č. 140/2014, teda vo výške žalovanej istiny. Uvedené tvrdenie pritom zo spisu nevyplýva. Znalecký posudok Ing. Kvetka č. 119/2018 vyslovil záver, že nie je možné škodu, resp. znehodnotenie budovy vyčíslíť porovnaním výsledných všeobecných hodnôt v jednotlivých posudkoch, teda tak ako to vyplýva zo znaleckého posudku Ing. Gyöngyösovej č. 140/2014. Zároveň znalecký posudok Ing. Kvetka č. 119/2018 vyslovil záver, že technický stav budovy sa v období od 10. apríla 2010 do 04. apríla 2014 zmenil negatívne PRIBLIŽNE vo vecnom a finančnom rozsahu uvedenom v znaleckom posudku Ing. Gyöngyösovej. Za tejto situácie žalobca ohľadom výšky škody neunesol dôkazné bremeno, preto mal znášať procesnú zodpovednosť neúspechom vo veci tým, že v konaní neboli s istotou preukázané jeho tvrdenia o ním presne "na cent" vyčíslenej škode. Kompenzačnú námietku vznesenú žalovaným súd prvej inštancie ani neposudzoval a odvolací súd ju považoval za neopodstatnenú, čím podľa názoru žalovaného naplnili oba dovolacie dôvody. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozsudku žiadnym spôsobom nereagoval na vyššie uvedené zásadné skutočnosti, preto nemožno jeho rozhodnutie považovať za nič iné ako prejav arbitrárnosti. Arbitrárnosť rozhodnutia odvolacieho súdu je podľa názoru žalovaného daná tým, že odvolací súd svoje právne závery nijako nezodôvodnil a vzhľadom na všetky v tomto dovolaní uvedené skutočnosti žalovanému de facto znemožnil uplatňovanie všetkých efektívnych prostriedkov obrany voči žalobcom nepreukázanému nároku, pričom najmä: zásadne odlišne a rozporne so súdom prvej inštancie posúdil základné okolnosti rozhodné pre uplatnený nárok uvedené vyššie, hoci formálne deklaroval, že sa s rozsudkom okresného súdu stotožňuje. Vo vzťahu ku kompenzačnej námietke túto dokonca posúdil sám (a za súd prvej inštancie aj prijal záver o tom, že na ňu správne neprihliadol, hoci ju súd prvej inštancie ani neposudzoval) bez toho, aby sa o nej súd prvej inštancie čo i len zmienil, nie to sa s ňou v súlade so svojimi povinnosťami v rozsudku vysporiadal. V súvislosti s uvedeným žalovaný považuje tento postup aj za porušenie princípu rovnosti strán sporu a princípu dvojinštančnosti súdneho konania, ktorá je vnímaná ako súčasť v širšom zmysle slova ponímaného práva na spravodlivý proces. K dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP má žalovaný za to, že odvolací súd sa vo svojom rozsudku odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu i iných najvyšších právnych autorít v otázke neposudzovania kompenzačnej námietky s poukazom na rozhodnutie 6 MCdo 3/2010. V predmetnej veci žalovaný prostriedkami procesnej obrany už v podanom odpore zo 17. októbra 2014 špecifikoval svoju na započítanie spôsobilú pohľadávku voči žalobcovi vo výške 2.903,71 eur, ktorú na pojednávaní konanom dňa 15. novembra 2018 uplatnil kompenzačnou námietkou a žalobca túto nijako vecne a čo do dôvodu a výšky nepoprel, keď len uviedol, že "v zmysle ustanovení reštitučných zákonov nie je možné si uplatniť zhodnotenie voči reštituentovi, z tohto dôvodu neuznáva uplatnenú pohľadávku a zároveň namieta premičanie". Žalobca tak vzájomnú pohľadávku namietal len s poukazom na nemožnosť započítania v zmysle reštitučných zákonov žalovaným ako údajne povinnou osobou, ktorou však žalovaný nikdy nebol, čo potvrdil aj odvolací súd. S poukazom na § 151 ods. 1 CSP považujúc skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, za nesporné, bolo povinnosťou súdov považovať existenciu pohľadávky žalovaného čo do dôvodu, výšky a účinkov započítania pohľadávok ku dňu ich stretu za nespornú. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie sa žiadnym spôsobom nezaoberal posudzovaním hmotnoprávných účinkov žalovaným realizovaného úkonu - kompenzačnej námietky, bol z tohto pohľadu rozsudok celkom zjavne odvolacím súdom nepreskúmateľný. Odvolací súd sa aspoň "naoko" vznesenou kompenzačnou námietkou zaoberal a vyhodnotil ju ako neopodstatnenú, hoci skutkové tvrdenia o uplatnenej pohľadávke žalovaný uviedol už v odpore, dôvod a výšku pohľadávky žalobca spornou neučinil a súd mal tieto skutkové tvrdenia považovať za nesporné, súd prvej inštancie kompenzačnú námietku neposudzoval vôbec a jeho závery boli preto odvolacím súdom podľa názoru žalovaného nepreskúmateľné, sám odvolací súd potvrdil v bode 33., že žalovaný nie je povinnou osobou, ktorá skutočnosť robí nedôvodnou jedinou vecnú námietku žalobcu voči započítaniu. Nemožnosť uplatňovania takýchto nárokov povinnou osobou voči oprávnenej osobe v zmysle ustanovenia § 28 Zákona o pôde, ktoré v danom prípade nie je aplikovateľné, námietkou premičania započítaním uplatnenej pohľadávky sa súdy nezaoberali. Žalovaný má za to, že v predmetnej otázke posúdenia povinnosti zaoberať sa kompenzačnou námietkou a jej hmotnoprávnymi účinkami sa súdy oboch inštancií jednak odklonili od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, zaťažili svoje rozhodnutia vadou nepreskúmateľnosti, ako aj zasiahli do rovnosti strán sporu a princípu dvojinštančnosti civilného procesu. Žalovaný navrhol, aby najvyšší súd uznesením v súlade s § 449 CSP rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov, alternatívne zrušil rozsudok krajského súdu aj okresného súdu a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie a zaviazal žalobcu na náhradu trov. Tiež žiadal o odklad vykonateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu podľa § 444 CSP.

4. Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu dovolateľa uviedla, že argumentácia dovolateľa v namietaní zmätočnosti, arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku, nenapĺňa podmienky vecného prejednávania dovolania v zmysle jeho neprípustnosti podľa § 420 písm. f/ CSP, § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. Navrhla dovolanie odmietnuť a priznať jej náhradu trov konania 100 %.

5. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (napr. sp. zn. 4 Cdo 144/2019, 4 Cdo 108/2019, 9 Cdo 72/2020, 9 Cdo 184/2020).

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je potrebné zamietnuť.

7. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

8. Podľa § 420 písm. f/ CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.1. Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP je a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.2. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

11. Dovolateľ v dovolaní tvrdil, že "vykonaným dokazovaním v priebehu konania nebolo ani jedným dôkazom preukázané, akým skutkovým konaním, kedy a kto škodu spôsobil a už vôbec nie, že ju spôsobil žalovaný, pričom explicitnými dôkazmi bolo súdmi oboch inštancií preukázané, že časť dotknutých nehnuteľností - práve budovu, na ktorej mala vzniknúť škoda, žalovaný pripravil na odovzdanie a nebola žalobcom (resp. exekútorom) bezdôvodne prevzatá len pre nevypratanie iných nehnuteľností ako budovy - pozemkov. Rovnako nemali súdy žiadnym relevantným dôkazom s istotou ustálenú výšku spôsobenej škody, ktorá skutočnosť znamená neunesenie dôkazného bremena žalobcom" (bližšie pozri bod 3. tohto rozhodnutia). Z uvedeného je tak zjavné, že dovolateľ vadu v zmysle

§ 420 písm. f/ CSP opiera o pochybenie odvolacieho súdu v procese dokazovania, najmä hodnotenia dôkazov. Za porušenie práva na spravodlivý proces považoval dovolateľ tiež nedostatok odôvodnenia (nepreskúmateľnosť) napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spočívajúceho v nevyssporiadaní sa s predpokladmi nároku na náhradu škody vrátane jej výšky, ani zodpovednosti žalovaného za uplatňovanú škodu a absenciu odpovedí na jeho argumenty (podľa jeho názoru významné pre rozhodnutie v spore). Podľa žalovaného závery súdov nižších inštancií sú arbitrárne a vzájomne rozporné.

12. K dôvodu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP treba uviesť, že ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že súdy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, že súdy sa musia zaoberať najdôležitejšími argumentmi vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov, a že nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

13. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len "ústava") vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať skutkovej i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplývajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

14. Aj najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu, zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinností súdu na strane druhej sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f/ CSP.

15. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, IV. ÚS 112/05, IV. ÚS 324/2011). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05). Právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia neznamená, že súd musí dať podrobnú odpoveď na každý argument účastníka konania (II. ÚS 76/07).

16. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody, avšak aj v takom prípade je v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

16.1. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa teda odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

17. Vo vzťahu k uplatnenej námietke nedostatku odôvodnenia (nepreskúmateľnosti) napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu dovolací súd uvádza, že v posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia v zmysle § 420 písm. f) CSP. Z obsahu spisu tiež nevyplýva rozpornosť záverov súdov nižších inštancií tak, ako to tvrdil dovolateľ.

17.1. V danom prípade okresný súd vyhovel žalobe žalobkyne o zaplatenie 13.001,80 eur s prísl. konštatujúc opodstatnenosť žalobného nároku uplatňovaného titulom náhrady škody opierajúc sa o § 420 OZ, § 5 a § 14 zákona č. 229/1991 Zb. (pozri body 12. až 14. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie). Medziiným uviedol, že "rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Sž-o-KS 144/2004 z 23.06.2005 bol potvrdený rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 3Sp 6/03-38 z 11.03.2004, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie bývalého Okresného úradu v Rožňave, odboru pozemkového, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva zo 04.02.2003 č. s. 2003/00025, ev. č. 2003/006657. Uvedenými rozhodnutiami bolo žalobkyni priznané postavenie oprávnenej osoby a žalovanému spoločne s Okresným priemyselným podnikom, štátnym podnikom v likvidácii Rožňava likvidátorovi Jánovi Ďuránovi, (...) postavenie povinných osôb v zmysle zákona č. 229/1991 Zb." (pozri bod 5. odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštancie).

17.2. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP stotožniac sa s dôvodmi rozsudku súdu prvej inštancie (§ 387 ods. 2 CSP, bod 24. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) vrátane právneho posúdenia veci podľa § 420 OZ s výnimkou nesprávnosti súdu prvej inštancie, ktorý žalovaného považoval za povinnú osobu v zmysle § 5 ods. 3 zákona č. 229/1991 Zb., k čomu odvolací súd dostatočne dôvodil vo väzbe na odvolacie námietky žalovaného a správne uzavrel, že "Tento záver nemení nič na tom, že žalobkyňa nárok na náhradu škody uplatnila voči žalovanému, ktorý sa stal držiteľom predmetných nehnuteľností v priebehu reštitučného konania potom, ako boli predmetné nehnuteľnosti vložené do majetku žalovaného Y. P., ktorý predmetné nehnuteľnosti vydražil na verejnej dražbe konanej dňa 31.08.1991." (viď body 32. a 33. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu). Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom súdu prvej inštancie vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie v spojení s odôvodnením dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu má podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonom vyžadované náležitosti v zmysle ustanovenia § 393 CSP. Dovolací súd nezistil, že by v danej veci išlo o takýto prípad vybočenia z medzí ustanovenia § 393 ods. 2 CSP, ktorým by došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces. Odvolací súd odôvodnil potvrdzujúci výrok svojho rozhodnutia spôsobom zodpovedajúcim zákonu. V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, ako vo veci rozhodol súd prvej inštancie, obsah odvolania dovolateľa, zhrnutie podstatných skutkových tvrdení a právnych argumentov strán sporu, jasne a zrozumiteľne vysvetľuje, prečo rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za vecne správne, k čomu na zdôraznenie jeho správnosti dopĺňa aj ďalšie dôvody, najmä v reakcii a za účelom vysporiadania sa s podstatnými odvolacími námietkami žalovaného (§ 387 ods. 2 CSP). Z odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu (body 22. až 44.), ako aj rozhodnutia súdu prvej inštancie (body 14. až 19.), nevyplýva rozpornosť, nepresvedčivosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych

predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa dostatočne vypořádava so všetkými podstatnými skutočnosťami a myšlienkový postup odvolacieho súdu je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal (§ 220 ods. 2 CSP) s akcentom na právny dôvod žalobkyňou uplatneného nároku na náhradu škody podľa § 420 ods. 1 OZ voči žalovanému (bod 27. odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu) a zdôraznením splnenia všetkých jeho predpokladov (body 34. až 41. rozsudku odvolacieho súdu), čo nie je a ani nemôže byť porušením § 387 ods. 2 a 3 CSP, ani zakladať vzájomnú rozpornosť záverov súdov nižších inštancií, pretože takto vyjadrené závery odvolacieho súdu len podporili odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie vychádzajúc z jeho skutkových záverov a právneho posúdenia sporu v zmysle § 420 OZ. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodnutie odvolacieho súdu tak nie je zjavne neodôvodnené (arbitrárne), pretože naopak jeho odôvodnenie je výstižné a presvedčivé.

17.3. K dovolateľom namietanej vade spočívajúcej v nevysporiadaní sa s predpokladmi nároku na náhradu škody vrátane jej výšky, ani zodpovednosti žalovaného za uplatňovanú škodu a neunesení dôkazného bremena žalobkyňou dovolací súd poukazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bodoch 14. až 19. v spojení s odôvodnením rozsudku odvolacieho súdu v bodoch 27. až 41., keď odvolací súd opierajúc sa o § 420 ods. 1 OZ konštatoval, "že boli naplnené všetky predpoklady pre uplatnenie nároku na náhradu škody žalobkyne voči žalovanému". Tiež uviedol, že "Výsledky dokazovania vykonané pred súdom prvej inštancie dávajú dostatočný skutkový základ pre záver, že žalovaný porušil svoju povinnosť ustanovenú mu rozsudkom Okresného súdu Rožňava zo 04.02.2009 č. k. 6C/92/2008- 67 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 26.05.2009 č. k. 6Co/127/2009-93, právoplatným dňa 10.07.2009, ktorým bola uložená žalovanému povinnosť vo vzťahu k žalobkyňi vypratať nehnuteľnosti uvedené vo výroku rozsudku. Išlo o predmetné nehnuteľnosti - zastavané plochy a dvojpodlažnú budovu. Niet pochýb o tom, že žalovaný túto svoju povinnosť nesplnil, keďže predmetné nehnuteľnosti žalobkyňi dobrovoľne neodovzdal. Stalo sa tak až v priebehu exekučného konania cestou exekútora dňa 04.04.2014, kedy tieto nehnuteľnosti boli odovzdané žalobkyňi, o čom svedčí preberací protokol. Akékoľvek tvrdenia žalovaného o tom, že predmetné nehnuteľnosti žalobkyňi vydal už pred dňom 04.04.2014 nemožno považovať za preukázané. Splnenie povinnosti vydať nehnuteľnosti by žalovaný musel v konaní preukázať. Musel by predložiť taký dôkaz (napr. preberací protokol a iné), svedčiaci o tom, že žalobkyňa nehnuteľnosti prevzala a tým splnil svoju povinnosť uloženú súdom. Žiaden taký dôkaz však žalovaný v konaní nepredložil. (...) Nakoľko predmetné nehnuteľnosti až do dňa 04.04.2014 neboli žalobkyňi zo strany žalovaného vydané, nezískala žalovaná ani faktickú moc nad týmito nehnuteľnosťami, a teda nemohla ich zabezpečiť pred prípadným poškodením zo strany tretích osôb. Akékoľvek úvahy žalovaného o spoluzavinení žalobkyne z týchto dôvodov nemôžu obstáť. Je zrejmé, že v období rokov 2003 - 2014 predmetné nehnuteľnosti boli vo faktickej moci žalovaného, ktorý nesie zodpovednosť za to, že v priebehu týchto rokov došlo k ich znehodnoteniu a tiež, že na strane žalobkyne vznikla škoda vo výške 13.001,80 eur. Pokiaľ ide o výšku škody, táto vyplynula z dôkazov vykonaných pred súdom prvej inštancie, ktorými sú znalecký posudok Ing. Márie Gyöngyösovej č. 140/2014 z 05.07.2014 v spojení s doplnkom č. 1 k tomuto znaleckému posudku z 26.06.2017 č. 127/2017, ale aj z výpovede znalkyne Ing. Márie Gyöngyösovej a tiež z kontrolného znaleckého posudku Ing. Ondreja Kvetka č. 119/2018 z 27.06.2018, ktorý potvrdil správnosť výpočtu výšky škody stanovenej v znaleckom posudku č. 140/2014 Ing. Márie Gyöngyösovej, teda vo výške 13.001,80 eur." Z uvedeného je tak zjavné, že odvolací súd sa vysporiadal so všetkými predpokladmi nároku na náhradu škody podľa § 420 OZ žalobkyne ako vlastníčky predmetných nehnuteľností (oprávnená osoba v reštitučnom konaní) voči žalovanému (držiteľ predmetných nehnuteľností v priebehu reštitučného konania potom, ako boli predmetné nehnuteľnosti vložené do majetku žalovaného Y. P., ktorý predmetné nehnuteľnosti vydražil na verejnej dražbe konanej dňa 31.08.1991) ako zodpovednému subjektu za uplatňovanú škodu vzniknutú na predmetných nehnuteľnostiach, vrátane výšky škody, keď vychádzal pri jej stanovení z vyššie citovaných znaleckých posudkov. Dovolateľ bol viazaný vyššie uvádzaným právoplatným rozsudkom Okresného súdu Rožňava (potvrdeným rozsudkom Krajského súdu v Košiciach) na vypratanie nehnuteľností. Uvedenú povinnosť rozsudok neukladal inému subjektu, len žalovanému, ktorý ale ako vyplynulo aj z dokazovania, túto povinnosť nerešpektoval. Navyiac ako z vykonaného dokazovania vyplýva, žalovaný podnikal aktívne kroky na znemožnenie prevzatia nehnuteľností žalobkyňou, kedy síce deklaroval vypratanie budovy, avšak areál oplotil, pustil doň strážneho psa a nainštaloval kamerový systém, pozemky pri budove tvoriace aj prístup k nej ponechával zapratané jeho hnutelnými vecami a plechovými búdami a počas

exekučného konania robil umelo obštrukcie v snahe zabrániť, resp. znemožniť žalobkyni ako vlastníčke domôcť sa svojho súdom priznaného reštitučného nároku v zmysle zákona č. 229/1991 Zb.

18. Pokiaľ dovolateľ namietal proces dokazovania, nesúhlasil s hodnotením vykonaných dôkazov a skutkovými zisteniami, dovolací súd poukazuje na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu, podľa ktorej je ustálený názor, že nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu nie je vadou konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP (porovnaj sp. zn. 1 Cdo 41/2017, 2 Cdo 232/2017, 3 Cdo 26/2017, 4 Cdo 56/2017, 5 Cdo 90/2017, 7 Cdo 11/2017, 8 Cdo 187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neudržateľnosti (II. ÚS 465/2017, III. ÚS 40/2020).

18.1. Najvyšší súd tiež pripomína, že dovolanie nepredstavuje opravný prostriedok, ktorý by mal slúžiť na odstránenie nedostatkov pri ustálení skutkového stavu veci. Dovolací súd nemôže v dovolacom konaní formulovať nové skutkové závery a rovnako nie je oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní nemá možnosť vykonávať dokazovanie, je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštancie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Inými slovami, na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porovnaj I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov a pod.) a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces (IV. ÚS 252/04), čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f/ CSP, avšak tieto vady v súdnej veci dovolací súd nezistil.

18.2. Doposiaľ vykonané dokazovanie podľa názoru odvolacieho súdu dostatočne odôvodňuje závery prijaté odvolacím súdom. Dovolací súd v hodnotení dôkazov súdmi nižších inštancií nezistil pochybenie, ktoré by bolo v extrémnom rozpore s obsahom spisu. Iba takéto pochybenie by totiž predstavovalo odňatie práva na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že zistený skutkový stav veci vyplynul z preukázaných relevantných skutkových okolností danej veci, ktoré boli náležite vyhodnotené v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z § 191 CSP, jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti.

19. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je daný prípad. Skutočnosť, že sa dovolateľ nestotožňuje s odôvodnením rozhodnutia odvolacieho súdu a výsledkom vykonaného dokazovania, nezakladá dôvodnosť podaného dovolania. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, IV. ÚS 324/2011) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania (strán sporu) vrátane ich dôvodov a námietok. Dovolací súd neakceptoval opodstatnenosť dôvodov, ktoré žalovaný uvádzal v dovolaní o zmätočnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, trpiaceho nedostatkom riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia, pretože uvedené nezistil. Pre úplnosť dovolací súd tiež poznamenáva, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia z hľadiska namietanej zmätočnej vady v zmysle § 420 písm. f/ CSP správnosť právnych záverov, ku ktorým odvolací súd dospel, nie je relevantná, lebo prípadné nesprávne právne posúdenie veci túto vadu zmätočnosti nezakladá (R 24/2017); tento právny záver považuje za ústavnoprávne akceptovateľný i ústavný súd (I. ÚS 61/2019).

20. Zhrnúc vyššie uvedené dovolací súd uzavrel, že žalovaný neopodstatnene namietal nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného v tejto časti ako nedôvodné v zmysle § 448 CSP zamietol.

21. Žalovaný podal dovolanie aj podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, a to pre odklon odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu pri riešení otázky - "posúdenia kompenzačnej námietky" s poukazom na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 3/2010. V tejto súvislosti polemizoval s právnymi závermi odvolacieho súdu, spochybňoval správnosť jeho rozhodnutia, resp. kritizoval prístup odvolacieho súdu k právnemu posudzovaniu veci, ktoré námietky však významovo nezodpovedajú kritériám uvedeným v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

22. Podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

22.1. Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že môže ísť tak o otázku hmotnoprávnou, ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, ako aj o otázku procesnoprávnou, ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení. Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

23. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

24. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, rozhodovacia prax dovolacieho súdu sa ustálila na tom, že je procesnou povinnosťou dovolateľa v dovolaní výslovne uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne, konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnú otázku správne vyriešiť, a zároveň musí špecifikovať ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu, od ktorej sa mal podľa jeho názoru odvolací súd pri svojom rozhodovaní odkloniť (R 83/2018).

24.1. Pre právnú otázku v zmysle ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP je charakteristický "odklon" jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Aby mala dovolateľom nastolená otázka relevantný význam v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, musí byť riešená odvolacím súdom a odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie.

24.2. Samo tvrdenie, že odvolací súd sa riešením určitej právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ešte nezakladá prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP; relevantným je až zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k dovolateľom tvrdenému odklonu skutočne došlo. Dovolací súd preto pristúpil k posúdeniu prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o odklone odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

25. Vo väzbe na vyššie uvedené pokiaľ dovolateľ v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP uviedol ako právnú otázku - otázku posúdenia kompenzačnej námietky, pri vyriešení ktorej sa odvolací súd odklonil od rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 3/2010, dovolací súd uvádza, že takto dovolateľom nastolená otázka nebola rozhodujúcou (kľúčovou) pre rozhodnutie odvolacieho súdu, t. j. nejde o otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním, pretože podstatnou otázkou, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, bola otázka zodpovednosti za škodu a preukázania splnenia jej jednotlivých predpokladov, ktorá otázka bola súdom prvej inštancie, ako aj odvolacím súdom vyriešená vyhovením žaloby žalobkyne, ktorá v konaní preukázala splnenie predpokladov ňou uplatneného nároku na náhradu škody v zmysle § 420 OZ voči žalovanému. Dovolateľ vyššie položenou otázkou v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP

v podstate namietal, že odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru o potvrdení rozsudku prvej inštancie o vyhovení žaloby žalobkyni o zaplatenie sumy 13.001,80 eur s prísl. titulom nároku na náhradu škody podľa § 420 OZ, pretože podľa tvrdenia žalovaného neprihliadol na žalovaným v konaní vznesenú kompenzačnú námietku, čo ale nepreukázal. Odvolací súd ku kompenzačnej námietke v bodoch 42. a 43. svojho rozsudku uviedol: "Pokiaľ žalovaný vytyka súdu prvej inštancie, že neprihliadol ku kompenzačnej námietke, ním vznesenej na pojednávaní dňa 15.11.2018, ani tieto námietky nemožno považovať za opodstatnené. Odvolací súd po oboznámení sa s obsahom spisu, konkrétne obsahom zápisnice o pojednávaní z 15.11.2018, ale aj obsahom odporu voči platobného rozkazu zistil, že žalovaný síce v odpore voči platobnému rozkazu uviedol, že má pohľadávku voči žalobkyni vo výške 2.903,71 eur, túto však bližšie nešpecifikoval a v tomto odpore ani kompenzačnú námietku nevzniesol. Prvýkrát bola kompenzačná námietka zo strany žalovaného vznesená (až) na pojednávaní dňa 15.11.2018 pred tým, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené. V tej súvislosti však žalovaný nenavrhoval vykonať žiadne dôkazy. Z toho vyplýva, že žalovaný síce vznesol v konaní kompenzačnú námietku, túto však bližšie nešpecifikoval, neuviedol v súvislosti s ňou žiadne skutkové tvrdenia a ani žiadne konkrétne dôkazy. Na základe toho kompenzačnú námietku nemožno považovať za opodstatnenú, preto správne na túto námietku súd prvej inštancie pri rozhodovaní vo veci, neprihliadol." K čomu dovolací súd poznamenáva, že teória procesného práva podmieňuje úspech strany v spore vrátane úspešnej kompenzačnej námietky unesením dvoch bremien. Ide jednak o bremeno tvrdiť skutočnosti, ktoré môžu prívodiť jeho úspech v spore a jednak bremeno tieto skutočnosti preukázať. Základnou normou upravujúcou bremeno tvrdenia a preukazovania je ustanovenie § 132 CSP (obdobne § 120 ods. 1 veta prvá O. s. p.), podľa ktorého strany sporu medziiným označia dôkazy na preukázanie svojich tvrdení a uvedú žalobný návrh. Predmetné ustanovenie stanovuje dôkaznú povinnosť strán v sporovom konaní, t. j. povinnosť označiť dôkazy na svoje tvrdenia. Iniciatíva pri zhromažďovaní dôkazov leží zásadne na stranách. Tá strana sporu, ktorá neoznačila dôkazy potrebné na preukázanie svojich tvrdení, nesie nepriaznivé dôsledky v podobe takého rozhodnutia súdu, ktoré bude vychádzať zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaných dôkazov. V prejednávanej veci mal žalovaný bremeno tvrdenia, že má voči žalobkyni pohľadávku vzniknutú na základe určitého právneho dôvodu. Žalovaný preto musel tvrdiť a zároveň aj predložiť také dôkazy (uniesť dôkazné bremeno), z ktorých by bolo možné dostatočne určito posúdiť existenciu pohľadávky z hľadiska jej vzniku, výšky a právneho dôvodu a splnenie podmienok pre účinné započítanie, čo žalovaný neurobil, preto musí niesť nepriaznivé dôsledky v podobe neprihliadnutia na jeho kompenzačnú námietku. Napokon pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciou ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 CSP povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019).

25.1. Dovolací súd uzavrel, že dovolateľom nastolená právna otázka ohľadom posúdenia kompenzačnej námietky nie je tou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. V dôsledku čoho nebol splnený predpoklad prípustnosti dovolania vyplývajúci z § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a tým aj posudzovania možnosti prípadného odklonu rozhodnutia odvolacieho súdu od dovolateľom uvádzaného rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 6 MCdo 3/2010.

25.2. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že v zrušujúcom rozhodnutí z 30. novembra 2010 sp. zn. 6 MCdo 3/2010, na ktoré odkazoval dovolateľ, dovolací súd vzhľadom na obsah spisu s prihliadnutím na všetky uvádzané konkrétne okolnosti veci dospel k záveru o pochybení súdov nižšej inštancie, keď konanie pred nimi bolo postihnuté tzv. inou vadou (týkajúcou sa povinnosti súdu odstraňovať nedostatky úkonu strany z hľadiska procesných náležitostí podania, keď z neho nebolo možné jednoznačne - vôbec zistiť, čo ním žalovaná strana sledovala, či vôbec mienila podať námietku započítania) majúcou za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Predmetným zrušujúcim rozhodnutím ale nebol vyslovený univerzálny záväzný právny názor ohľadom posúdenia kompenzačnej námietky, pretože v ňom došlo k zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu, aj súdu prvej inštancie pre vyššie uvádzanú tzv. inú vadu vzhľadom na konkrétne skutkové okolnosti veci odlišné ako vo veci posudzovanej.

25.2.1. Dovolací súd tiež dodáva, že je potrebné zdôrazniť rozdiel medzi posudzovaním úkonu ako podania uskutočneného stranou vo vzťahu k súdu a protistrane z hľadiska dodržania náležitostí pre procesné podanie (§ 123 a nasl. CSP, resp. § 41 a nasl. O. s. p.) a posudzovaním totožného úkonu adresovaného protistrane z hľadiska splnenia náležitostí stanovených normami hmotného práva pre to, aby vyvolal stranou zamýšľané hmotnoprávne účinky. Aj preto nemohla byť v posudzovanej veci dovolacím súdom vzhliadnutá dôvodnosť argumentácie dovolateľa závermi uznesenia najvyššieho súdu

sp. zn. 6 MCdo 3/2010, ktoré sa týkali povinnosti súdu odstraňovať nedostatky úkonu strany z hľadiska procesných náležitostí podania, keď z neho nebolo možné jednoznačne (vôbec) zistiť, čo ním žalovaná strana sledovala (či vôbec mienila podať námietku započítania). V posudzovanej veci bola žalovaným až na pojednávaní dňa 15. novembra 2018 (č. l. 715 spisu) prvýkrát vznesená kompenzačná námietka ako jasný a zrozumiteľne výslovne vyjadrený kompenzačný prejav žalovaného, preto súd nemal povinnosť vyzývať žalovaného na odstraňovanie procesných väd podania. Ak by tak súd urobil a prikročil k procesnej výzve žalovaného na odstraňovanie údajných nedostatkov jeho výslovne vyjadreného jednostranného kompenzačného prejavu z hľadiska dodržania podmienky určitosti a zrozumiteľnosti vyžadovanej pre právny úkon normami hmotného práva (§ 37 OZ v spojení s § 580 OZ), porušil by princíp rovnosti sporových strán (čl. 6 CSP, resp. § 18 O. s. p.).

26. So zreteľom na uvedené dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovaného vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nie je prípustné, a preto ho v tejto časti odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

27. Na základe uvedeného dovolací súd konštatuje, že dovolanie žalovaného v časti namietajúcej vadu podľa § 420 písm. f/ CSP je síce prípustné, ale nie je dôvodné a v časti namietajúcej nesprávne právne posúdenie veci v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP nebol splnený základný predpoklad prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ a § 432 CSP. Vzhľadom na uvedené dovolanie ako celok zamietol (§ 448 CSP).

28. Žalobkyňa bola v dovolacom konaní úspešná, preto jej dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu.

29. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.